

Ξανθός ιππότης

Ένα βράδυ, τον περασμένο Ιανουάριο, μπήκε σ' ένα διανυκτερεύον φαρμακείο και πήρε ένα κουτάκι καθαρτικές παστίλιες. Υπέφερε από επίμονη δυσκοιλιότητα τα τελευταία χρόνια. Έστερα πήγε να πάρει το λεωφορείο για το σπίτι του.

Είχε μεγάλη ουρά στη στάση. Περίμενε υπομονετικά. Τέλος μπήκε. Ήτανε όρθιος. Κοντούλης, παχουλός, με κοιλίτσα. Τον περασμένο Νοέμβριο είχε πατήσει τα σαράντα εφτά.

Δίπλα του ένας τον ζούλαγε. Σε λίγο σηκώθηκε μια γυναίκα, κατέβηκε, και κάθισε αυτός. Τότε βρήκε στο κάθισμα το περιοδικό Ο κόσμος των παιδιών. Ένα περιοδικό για παιδιά. Πρώτη φορά το 'βλεπε. Δεν είχε δοσοληψίες με περιοδικά για παιδιά.

Έριξε μια ματιά στο πολύχρωμο εξώφυλλο. Παρίστανε έναν καουμποί να καλπάζει πάνω σ' ένα άσπρο άλογο. Από κάτω έγραφε: «Παρακολουθήστε το καινούργιο μας μυθιστόρημα "Περιπέτεια στο Φαρ Ουέστ", που αρχίζει σ' αυτό το τεύχος».

Εβγαίνει κάθε Σάββατα έγγραφε στο εξώφυλλο. Ήτανε το τελευταίο τεύχος, τα φύλλα άκοπα. Δεν ήξερε τι να το κά-
νει. Δεν είχε παιδιά, δεκατέσσερα χρόνια παντρεμένος, αι-
τία μια «ανεπάρκεια» της γυναίκας του. Στο υπουργείο,
που ήτανε κατώτερος υπάλληλος δεκαοχτώ ολόκληρα χρό-
νια, οι συνάδελφοί του τον δουλεύανε που δεν είχε καταφέ-
ρει να κάνει παιδί.

Κοίταξε γύρω του μην ήτανε κανένα παιδί να του το δώ-
σει. Μα είδε μονάχα μεγάλους. Θα το 'δινε, σκέφτηκε, στο
ανιψάκι του, της πρώτης του ξαδέρφης παιδί, ένα αγοράκι
έντεκα χρονών, αγρίμι. Μένανε κοντά στο σπίτι τους.

Στο λεωφορείο μύριζε άσχημα.

Φτάνοντας στο σπίτι του, πήγε στο δωματιάκι που το 'χε
αποκλειστικά δικό του, δίπλα στην τραπεζαρία. Είχε ένα
μικρό γραφείο εκεί, τη βιβλιοθήκη του, δύο εταζέρες με βι-
βλία. Το φαΐ δεν ήταν ακόμη έτοιμο, η γυναίκα του ήτανε
στην κουζίνα, μακαρόνια με κιμά έφτιαχνε. Πήγε στο δω-
ματιάκι ώσπου να γίνει το φαΐ. Το περιοδικό το άφησε σε
μια εταζέρα. Άνοιξε την εφημερίδα του. Του πόναγε το αρι-
στερό του πόδι. Είχε ρευματισμούς. Θα έβαζε τη γυναίκα
του να τον τρίψει. Όταν ο καιρός ήταν υγρός, όταν ανέβαι-
νε σκάλες, υπέφερε.

Θα είχε περάσει καμιά βδομάδα από τότε. Βράδυ· ύστερ'
από το φαΐ, δεν είχε όρεξη για ύπνο. Κλείστηκε στο δωμα-
τιάκι κι άνοιξε έναν τόμο της Εγκυκλοπαίδειας.

Η γυναίκα του είχε ψήσει καφέ. Ύστερα ξάπλωσε.

Διάβασε καμιά δεκαριά λεπτά. Βαρέθηκε. Σηκώθηκε, έκοψε βόλτες στο δωμάτιο, άναψε τσιγάρο. Στο τέλος, είπε να πάει για ύπνο. Τότε πήρε το μάτι του τον Κόσμο των παιδιών που τον είχε ξεχάσει στην εταζέρα. Σκέφτηκε να σκοτώσει λίγο την ώρα του.

Ήταν έντεκα παρά είκοσι περίπου όταν το πήρε το περιοδικό. Ήτανε μιάμιση όταν το άφησε.

Το ξεκοκάλιασε ολόκληρο. Διάβασε τα δυο μυθιστορήματα: «Περιπέτεια στο Φαρ Ουέστ» και «Δυο χρόνια στη ζούγκλα», που συνεχίζονταν από προηγούμενα τεύχη. Τα διηγήματα. Το παραμύθι για τα μικρότερα παιδιά: «Η νεράιδα του φθινοπώρου». Τη σελίδα «Πνευματικές Ασκήσεις», έλυσε το σταυρόλεξο, έλυσε αινίγματα, βρήκε και τη «Μαγική Εικόνα», που τον παίδεψε κάμποση ώρα, πείσμωνσε και τα κατάφερε στο τέλος· ένα κουνελάκι ήτανε το ζητούμενο που το γύρευε η μητέρα του. Διάβασε και τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι γράφουν», όπου δημοσιεύονταν λογοτεχνικά κομμάτια των μικρών αναγνωστών. Διάβασε και τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι μεταξύ τους», όπου τα παιδιά, με διάφορα ψευδώνυμα, αλληλογραφούσαν, πειράζονταν. Τέλος έβαλε το περιοδικό σ' ένα συρτάρι του γραφείου του και πήγε για ύπνο. Ξάπλωσε δίπλα στη γυναίκα του, που κοιμόταν ανάσκελα με το στόμα μισάνοιχτο.

Είδε ένα όνειρο εκείνη τη νύχτα. Ήτανε καουμποί και κάλπαζε σε μια κοιλάδα του Φαρ Ουέστ, πάνω στο άσπρο του άλογο. Καλπάζοντας έτσι, γύρισε από τ' άλλο πλευρό

κι έπεσε πάνω στη γυναίκα του, δίχως να ξυπνήσει. Ξύπνησε όμως η γυναίκα του, νόμισε στην αρχή πως ο άντρας της είχε επιθυμήσει τρυφερότητες που τις είχανε κόψει τελευταία. Βλέποντάς τον να κοιμάται, γύρισε στο άλλο πλευρό και ξανακοιμήθηκε.

Κάτι είχε συμβεί μέσα του από κείνη τη νύχτα. Κάτι είχε αλλάξει.

Κάθε Σάββατο έπαιρνε τον Κόσμο των παιδιών. Την ώρα που τον έπαιρνε, στο κιόσκι, έριχνε κλεφτές ματιές γύρω του. Είχε την αίσθηση πως έκανε κάτι παράνομο. Το ίδιο βράδυ, ύστερ' από το φαΐ, κλεινότανε στο δωματιάκι και διάβαζε το περιοδικό. Δεν είχε πει σε κανέναν τίποτα. Ποιος θα μπορούσε να τον νιώσει!

Τα τεύχη τα κλείδωνε σ' ένα συρτάρι του γραφείου του.

Κάτι είχε συμβεί μέσα του. Διαβάζοντας τον Κόσμο των παιδιών είχε ξαναβρεί τον κόσμο των παιδιών. Έναν κόσμο που ήταν τόσο αλλιώςτικός από τον κόσμο των μεγάλων!

Στο υπουργείο, έπαψε πια να σκύβει το κεφάλι. Άλλοτε, βλέποντας κάτι στραβό, δε μίλαγε, από φόβο, από συνήθεια να τα δέχεται όλα αδιαμαρτύρητα. Τώρα ήτανε διαφορετικός. Μια μέρα μάλιστα που τον κάλεσε στο γραφείο του μια από τις «προσωπικότητες» του υπουργείου, ένας διευθυντής, και τον επέισε να κάνει κάτι παράνομο που του πέρναγε από το χέρι, να πρωτοκολλήσει μιαν αίτηση με παλιά ημερομηνία, αυτός όχι μονάχα αρνήθηκε, χτύπησε και τη

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ

γροθιά του στο γραφείο του διευθυντή με τόση δύναμη που χύθηκε ο καφές και λέρωσε κάτι έγγραφα. Ο διευθυντής τα είχε χαμένα. Ποτέ δεν το περίμενε αυτό.

Η γυναίκα του είδε την αλλαγή του. Τον είδε να περιποιείται τον εαυτό του, αγόρασε δυο γραβάτες, συμμορφώθηκε. Ανησύχησε. Υποψιάστηκε πως μια άλλη γυναίκα μπήκε στη ζωή του. Ησύχασε όμως βλέποντάς τον να 'ναι πολύ τρυφερός μαζί της. Συλλογίστηκε πως ο παλιός έρωτάς του γι' αυτήν είχε ξαναφουντώσει.

Συν τοις άλλοις, του πέρασε και η δυσκοιλιότητα.

Έστειλε μια μέρα στο περιοδικό ένα πεζοτράγουδο που είχε γράψει. «Φθινοπωρινός ρεμβασμός» το 'λεγε. Το έστειλε για τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι γράφουν». Χρειάστηκε βέβαια να πάρει ψευδώνυμο. Σκέφτηκε διάφορα, τέλος διάλεξε «Ξανθός Ιππότης». Ήτανε μελαχρινός, ωστόσο από παιδί ζήλευε τους ξανθούς, ήθελε να ήτανε ξανθός.

Του το δημοσιέψανε το πεζοτράγουδο. Τι χαρά που ένιωσε! Του δημοσιέψανε κι άλλο ένα. Ένα τρίτο το απορρίψανε. Του απαντήσανε: «Το θέμα που διάλεξες, μικρέ μας φίλε, ανώτερο από την ηλικία σου. Περίμενε να μεγαλώσεις λιγάκι και ξαναδοκιμάζεις».

Έτσι ήτανε τα πράγματα, όταν, δυόμισι μήνες περίπου ύστερ' από την πρώτη νύχτα που είχε περάσει με τον Κόσμο των παιδιών, είδε στο τελευταίο τεύχος, στη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι μεταξύ τους», τα εξής:

«Αποφασίσαμε να οργανώσουμε ένα μουσικοφιλολογικό βραδινό. Προσκαλούμε λοιπόν τους παρακάτω, γνωστούς και αγνώστους φίλους μας, να μας χαρίσουνε τη χαρά της παρουσίας τους: Κάρμεν, Μαρία Στούαρτ, Αγράμπελη, Σιδηρούν Προσωπείον, Μέγαν Ναπολέοντα, Μελαγχολικόν Ιππότην, Ξανθόν Ιππότην...»

Ακολουθούσανε μερικά ψευδώνυμα ακόμα. Και παρακάτω:

«Τους περιμένουμε, όλους εξάπαντος, την Παρασκευή 2 Απριλίου, ώρα 7 μ.μ., οδός Νίκης 145, γ' όροφος.

Βερενίκη – Βασίλισσα του Σαβά – Μαύρος Πειρατής – Ποσειδών – Δαίμων των Κυμάτων»

Βέβαια, θα στενοχωρούνταν τα παιδιά, σκέφτηκε, που θα έλειπε από τη συντροφιά τους ο «Ξανθός Ιππότης», όμως δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

«Νίκης 145!» φώναξε του σοφέρ. «Όσο μπορείς πιο γρήγορα! Θα 'χεις το διπλό απ' ό,τι γράψει το ρολόι».

Δυο φορές παραλίγο να τρακάρουνε έτσι που τρέχανε. Το μόνο που τον ένοιαζε ήτανε να φτάσει το ταχύτερο εκεί. Είχε αργήσει. Ήταν επτά και είκοσι, και η πρόσκληση ήτανε για τις επτά.

Πώς έφυγε από το υπουργείο! Πώς τα παράτησε όλα, τα έγγραφα, το καλαμάρι, την πένα, τα συρτάρια του γραφείου του ανοιχτά, σύξυλα όλα, και κατέβηκε τη σκάλα, πηδώντας δυο δυο τα σκαλοπάτια! Τον συνάντησε ο προσω-

πάρχης την ώρα που έφευγε. Κάτι του είπε, πώς έβγαινε έτσι χωρίς άδεια εξόδου, δεν του έδωσε σημασία.

Τον είχε αρπάξει ένα χέρι δυνατό, πολύ δυνατό, μια δύναμη που φούντωσε άξαφνα μέσα του, εκεί που ήτανε στο γραφείο του, Παρασκευή απόγευμα ήτανε και είχανε απογευματινή εργασία 5-8, και τον έκανε να τα παρατήσει όλα σύξυλα.

Πλησιάζανε. Έπρεπε να πάρει κάτι. Δεν μπορούσε να πάει με άδεια χέρια. Έπρεπε να πάει κάτι. Γλυκά, λουλούδια... Ένα ανθοπωλείο ήταν εκεί, δεξιά, στο δρόμο τους. Κατέβηκε από το ταξί, πήρε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Κόκκινα τριαντάφυλλα.

Φτάσανε. Βαστώντας τα λουλούδια, χτύπησε το κουδούνι. Η καρδιά του χτύπαγε πολύ γρήγορα και πολύ δυνατά. Ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, φωτισμένα παράθυρα. Ακουγότανε ακορντεόν να παίζει.

Η πόρτα άνοιξε. Μπήκε. Μια ξύλινη στριφτή σκάλα. Ανέβηκε γρήγορα, οι ρευματισμοί του είχανε πάει περίπατο.

Στο κεφαλόσκαλο, δυο αγόρια, ένα κορίτσι. Γύρω στα δεκατέσσερα, δεκαπέντε χρόνια. Στάθηκε στο προτελευταίο σκαλοπάτι.

«Ο “Ξανθός Ιππότης”», είπε.

Το είπε έτσι όπως θα 'λεγε τ' όνομά του για να συστηθεί.

«Δε θα 'ρθει;» ρώτησε το ένα αγόρι, το ψηλότερο.

«Τι; Δε θα 'ρθει;» ρώτησε τ' άλλο.

«Είναι άρρωστος;» ρώτησε ξανά το πρώτο.

«Τι κρίμα!» είπε το κορίτσι. «Ήθελα πολύ να τον γνωρίσω».

Αυτός κοίταξε και τα τρία παιδιά, αμίλητος. Δεν μπορούσε να πει λέξη.

Άξαφνα, με μιαν απότομη κίνηση, έβαλε τα λουλούδια, τα κόκκινα τριαντάφυλλα, στα χέρια του κοριτσιού, έκανε στροφή, κατέβηκε τη σκάλα γρήγορα γρήγορα, βγήκε έξω, από ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, ακουγότανε το ακορντεόν να παίζει ένα χαρούμενο σκοπό, τράβηξε μες στη σκοτεινή νύχτα, τα χέρια του ήτανε άδεια τώρα, το στήθος του άδειο τώρα.